

Олександр ТОЛОЧКО,

проректор з навчальної роботи Національної академії прокуратури України, державний радник юстиції 3 класу, кандидат юридичних наук, доцент, заслужений юрист України

ПРОЦЕСУАЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРОРА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Ключові слова: статус прокурора; повноваження прокурора; процесуальні функції; досудове кримінальне розслідування; процесуальне керівництво; підтримання державного обвинувачення.

Правова природа кримінальної процесуальної діяльності прокурора досліджувалась у працях Л. Владимірова, Г. Джаншієва, С. Зарудного, М. Муравйова, М. Розіна, П. Сергєйча, І. Фойницького, О. Александрова, М. Бажанова, В. Баскова, В. Бесарабова, А. Васильєва, В. Зеленецького, Г. Корольова, І. Петрухіна, В. Рохліна, В. Савицького, Г. Середи, О. Смирнова, М. Строговича, А. Тушева, С. Шестакової та інших.

Більшість наукових праць ґрунтуються на постулатах рівнозначної поліфункціональності кримінальної процесуальної діяльності прокурора без визначення пріоритетних функцій, меж їх реалізації та забезпечення дискреційності прокурорської процесуальної компетенції з елементами конфліктності інтересів. Безумовно, дослідження цих учених є вагомим внеском у розвиток теорії процесуального статусу прокурора у кримінальному провадженні, однак вони не враховують нових положень щодо процесуальної діяльності прокурора. Питання теорії та методології кримінально-процесуальної діяльності прокурора обумовлені й зміною соціальної парадигми кримінального процесу. Процедури досягнення процесуальних цілей за правовою природою наближаються до класичної змагальної моделі. Крім суто обвинувачення простежується тенденція застосування прокурором альтернативних процедур на кшталт медіаційних. Закономірним наслідком цього є гуманізація його ролі у кримінальному провадженні та корегування професійної правосвідомості прокурора. Зазначене передбачає оновлення методологічного забез-

печення досліджень процесуальної діяльності прокурора.

Метою статті є наукове обґрунтування ролі та функціональної структури діяльності прокурора у новому кримінальному процесуальному законодавстві. Для цього доцільно розглянути, як це питання вирішується у міжнародних нормативно-правових актах та законодавстві інших країн.

У Рекомендації Рес (2000) 19 Комітету Міністрів Ради Європи «Щодо ролі прокурорів у системі кримінального правосуддя» визнано, що процесуальне керівництво може здійснюватися прокуратурою з наданням прокурорам владних повноважень щодо органів розслідування.

Така роль прокурора закріплена у кримінально-процесуальному законодавстві європейських країн, зокрема у Німеччині (1974), Італії (1988), Іспанії (1995), Австрії (2004), Франції (2010). Визначено й мету прокурорського процесуального керівництва – забезпечити законність, ефективність та професійність досудового провадження. Прокуратура здійснює досить суворий контроль за органами досудового слідства, особливо поліцією, однак її завданням є не так власне охорона законності, як забезпечення інших прерогатив прокуратури, особливо процесуального керування слідством (Болгарія, Нідерланди, Норвегія, Португалія, Румунія, Угорщина, Чехія, Швейцарія тощо).

Проте у ряді колишніх соціалістичних країн за прокуратурою залишено лише право нагляду за виконанням законів у діяльності органів дізнання й оперативно-розшукових органів. До таких держав належать, зокрема: Азербайджан (ст. 18 Закону про прокуратуру), Вірменія (КПК

1998 р.), Грузія (ст. 2 Закону про прокуратуру), Латвія (ст. 18 Закону про прокуратуру), Литва (ст. 118 Конституції). В Естонії за прокуратурою збережено функцію нагляду за законністю досудового провадження у кримінальних справах (ст. 1 Закону про прокуратуру, ст. 22 КПК).

Предмет прокурорського нагляду за виконанням законів органами, що здійснюють дізнання та досудове слідство, в законах про прокуратуру держав СНД визначено приблизно однаково, хоча наявні й певні відмінності. Згідно з Федеральним законом «Про прокуратуру Російської Федерації» предметом такого нагляду є дотримання прав і свобод людини та громадянина, встановленого порядку розгляду заяв і повідомлень про злочини, проведення оперативно-розшукових заходів і розслідування, а також законність рішень, прийнятих органами, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, дізнання й досудове слідство (ст. 29).

У юридичній літературі загально визначено розуміння кримінально-процесуальної діяльності як врегульованої законом діяльності органів розслідування, прокурора та суду, спрямованої на виконання завдань кримінального процесу [1]. Кримінально-процесуальна діяльність має свої взаємопов'язані та взаємообумовлені функціональні напрями. Ці напрями називають кримінально-процесуальними функціями [2].

Слід зазначити, що вчені-правознавці приділяють достатньо уваги кримінально-процесуальним функціям. Зокрема, в Ю.М. Грошевий, В.С. Зеленецький, М.С. Строгович, В.М. Савицький, О.М. Ларін, І.В. Тирічев під функцією розуміють певні напрями діяльності суб'єктів кримінального процесу, що обумовлені їх роллю, призначенням або метою участі у кримінальному провадженні та розрізняються за цілями, що досягаються у результаті провадження у справі [3, 47; 4, 188; 5, 30; 6, 5; 7, 23].

В.С. Зеленецький визначав наступні процесуальні функції прокурора: контрольно-пізнавальну; кримінального переслідування; державного обвинувачення; нагляду за додержанням законів; попередження злочинів [8, 31–33]. Наведений перелік кримінально-процесуальних функцій прокурора, звісно, не може бути повною мірою сприйнятий сучасною наукою кримінального процесу.

Проаналізувавши положення нового Кримінального процесуального кодексу України, доходимо висновку, що необхідно виділити наступні процесуальні функції прокурора: функцію процесуаль-

ного керівництва досудовим розслідуванням; контрольно-наглядову функцію за здійсненням процесуального керівництва; організаційно-контрольну функцію за проведенням досудового кримінального провадження; функцію підтримання обвинувачення; функцію доведення суду позиції щодо підтримання або заперечення судового рішення.

Форми і методи виконання процесуальних функцій залежать від стадії кримінального процесу, на якій здійснюється діяльність прокурора. У досудовому кримінальному провадженні прокурор діє передусім як організатор розслідування кримінальних правопорушень, відповідає за строк і якість їх розслідування та передачу матеріалів кримінальних проваджень до суду. Він процесуально керує досудовим розслідуванням.

У судовому провадженні прокурор як рівноправна сторона процесу підтримує державне обвинувачення, а в разі прийняття судом незаконного рішення він має право оскаржити його та відстоювати свою думку у вищестоящому суді. Прокурор не наділений правом давати вказівки суду. Суд повністю самостійний у своїх рішеннях і оцінках.

Важливий аспект процесуальної діяльності прокурора пов'язаний із такими його повноваженнями, як процесуальне керівництво досудовим розслідуванням кримінальних правопорушень відповідними слідчими підрозділами. Проблема ця не нова. Досить довго в юридичній літературі в різній інтерпретації розглядалося питання про виконання прокурором на досудових стадіях кримінального процесу функції процесуального керівництва слідством [8, 6–7; 9, 6].

Так, С.А. Шейфер вважав за необхідне обмежити прокурорськийгляд за слідством саме процесуальним керівництвом, тобто контролем за законністю та своєчасністю здійснення процесуальних дій і рішень, та не втручатися у сферу організації слідчої роботи, за кінцеві результати якої прокурор не може нести відповідальність [10, 137].

Головними аргументами супротивників думки, що прокурор не здійснює процесуального керівництва розслідуванням, є те, що в кримінальному процесуальному законодавстві не вживався термін «керівництво» щодо нагляду прокурора за виконанням законів органами дізнання і досудового слідства, а також, що процесуальна самостійність слідчого виключає можливість будь-якого «процесуального керівництва» [11, 93].

Сучасне кримінальне процесуальне законодавство України містить термін «керівництво» (ст. 36 КПК). Що ж стосується другого аргументу,

то, справді, законодавство надає певну самостійність слідчому. Це підтверджується у ст. 40 КПК України. Зокрема, слідчий, здійснюючи свої повноваження, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних підстав, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого.

У ст. 39 КПК України наведено повноваження начальника слідчого відділу, які можна розцінювати як організацію досудового розслідування. Хоча керівник органу досудового розслідування уповноважений здійснювати процесуальні дії, зокрема, ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, давати слідчому письмові вказівки, що не можуть суперечити рішенням та вказівкам прокурора; вживати заходів щодо усунення порушень вимог законодавства у випадку їх допущення слідчим; погоджувати проведення слідчих (розшукових) дій та продовжувати строк їх проведення у випадках, передбачених цим Кодексом; здійснювати досудове розслідування, користуючись при цьому повноваженнями слідчого, але повноважень з процесуального керівництва досудовим кримінальним провадженням він не має.

Процесуальні повноваження прокурора значно ширші, ніж у начальника слідчого відділу. Причому керівник органу досудового розслідування зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, надані у письмовій формі. Невиконання керівником органу досудового розслідування законних вказівок та доручень прокурора, наданих у законодавчо визнаному порядку, тягне за собою передбачену законом відповідальність.

Таким чином, ми повністю згодні з позицією О.М. Ларіна, який вбачає керівну роль прокурора в наявності у нього низки повноважень, що становлять його «виключну компетенцію» [12, 56–57].

Г.М. Корольов вважає, що керівництво процесуальною діяльністю органів дізнання, слідчих і є одним із правових методів (способів) здійснення функції кримінального переслідування [12, 255]. На наш погляд, з цим навряд чи можна погодитися. Більшість дослідників окресленої проблеми пов'язують наявність у прокурора владно-розпорядницьких повноважень зі здійсненням ним прокурорського нагляду [13, 38–39, 90; 14, 60; 15, 13–15; 16, 60]. Так, В.М. Савицький характеризує специфіку прокурорського нагляду двома основними положеннями: 1) нагляд за

розслідуванням полягає у процесуальному керівництві діяльністю органів розслідування, яке здійснює прокурор. Поза таким керівництвом надані прокурору наглядові повноваження не можуть бути реалізовані, вони втрачають свій правоохоронний і правовідновлювальний характер; 2) процесуальне керівництво з боку прокурора однаковою мірою та в однакових правових формах поширюється на всі органи дізнання та досудового слідства, за діяльністю яких прокурор здійснює нагляд, і не залежить від їх відомчої приналежності [5, 194, 210].

Твердження В.М. Савицького про виконання прокурором функції процесуального керівництва підтримує В.С. Шадрін, який вважає, що від цього «... діяльність прокурора на стадії досудового слідства не перестане бути прокурорським наглядом, одним з аспектів якого в цей час є нагляд за виконанням прав людини і громадянина» [17, 226].

На думку Л.М. Давиденка, владні повноваження прокурора «... дозволяють йому здійснювати процесуальне керівництво, що є важливою особливістю прокурорської влади в цій сфері нагляду» [18, 38]. Варто визнати обґрунтованими твердження про те, що процесуальне керівництво прокурором діяльністю органів досудового провадження слугує способом забезпечення законності їхньої діяльності та ефективною процесуальною формою реалізації його конституційної наглядової функції.

Таким чином, положення щодо процесуального керівництва досудовим розслідуванням не вказує на якусь нову функцію прокуратури, а дає узагальнену назву процесуальної форми реалізації конституційної функції нагляду за додержанням законів органами, які проводять дізнання та досудове слідство.

За своєю правовою природою наведені у ч. 2 ст. 36 КПК України повноваження прокурора є владно-розпорядчими, які притаманні керівництву. І це – процесуальне керівництво, тому що воно здійснюється стосовно процесуального суб'єкта (слідчого) та в процесуальній формі.

В сучасних умовах необхідність спеціального виділення «процесуального керівництва як форми прокурорського нагляду» обумовлена тим, що за правовою ідеологією нового КПК України впроваджується принцип «незмінності прокурора при проведенні конкретного кримінального провадження», відповідно до якого процес формування обвинувачення в ході досудового кримінального провадження та підтримання його в суді буде забезпечуватися одним прокурором.

За відсутності інституту додаткового розслідування суттєво підвищується персональна відповідальність кожного прокурора та органів прокуратури в цілому за якість кінцевого результату. Відповідно вжита термінологія і наголошує на тому, що на досудовому розслідуванні, виконуючи функцію нагляду, прокурор «керує слідством» для того, щоб самому ж ефективно підтримувати обвинувачення в суді.

Наведене положення не вказує на наявність якоїсь нової функції прокуратури («процесуальне керівництво досудовим розслідуванням»), а дає узагальнену назву процесуальним формам реалізації конституційної функції нагляду за додержанням законів органами, які проводять дізнання та досудове слідство.

Сьогодні необхідність спеціального виділення «процесуального керівництва як форми прокурорського нагляду» обумовлена тим, що в КПК України впроваджується принцип «незмінності прокурора», відповідно до якого процес формування обвинувачення в ході досудових стадій та підтримання його в суді буде забезпечуватися одним прокурором. Унаслідок цього суттєво зростає персональна відповідальність кожного працівника прокуратури та органів прокуратури в цілому за якість кінцевого результату. Відповідно, вжита термінологія і підкреслює той факт, що на досудових стадіях, виконуючи функцію нагляду, прокурор «керує слідством» для того, щоб самому ж ефективно підтримувати обвинувачення в суді.

Згідно зі ст. 36 нового КПК України прокурор має такі владні повноваження, як:

- повний доступ до матеріалів, документів та інших відомостей, що стосуються досудового розслідування;

- доручати органу досудового розслідування проведення досудового розслідування;

- доручати слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений прокурором строк слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій або давати вказівки щодо їх проведення чи брати участь у них, а в необхідних випадках – особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії;
- доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам;

- призначати ревізії та перевірки у порядку, визначеному законом;

- скасовувати незаконні та необґрунтовані постанови слідчих;

- ініціювати перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування та призначення іншого слідчого за наявності підстав, передбачених цим Кодексом, для його відводу, або у випадку неефективного досудового розслідування;

- погоджувати або відмовляти у погодженні клопотань слідчого до слідчого судді про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій у випадках, передбачених цим Кодексом, чи самостійно подавати слідчому судді такі клопотання;

- повідомляти особи про підозру;

- затверджувати чи відмовляти у затвердженні обвинувального акта, клопотань про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, вносити зміни до складеного слідчим обвинувального акта чи зазначених клопотань, самостійно складати обвинувальний акт чи зазначені клопотання;

- перевіряти перед направленням прокурором вищого рівня документи органу досудового розслідування про видачу особи (екстрадицію), повертати їх відповідному органу з письмовими вказівками, якщо такі документи не обґрунтовані або не відповідають вимогам міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, чи законам України;

- доручати органам досудового розслідування проведення розшуку і затримання осіб, які вчинили кримінальне правопорушення за межами України, виконання окремих процесуальних дій з метою видачі особи (екстрадиції) за злитом компетентного органу іноземної держави.

Обмежують повноваження прокурора з процесуального керівництва, на нашу думку, положення нового КПК України стосовно права прокурора щодо ініціювання перед керівником органу досудового розслідування питання про відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування та призначення іншого слідчого за наявності підстав, передбачених цим Кодексом, для його відводу, або у випадку неефективного досудового розслідування.

КПК України передбачено процесуальні повноваження прокурора поза межами процесуального керівництва, які за своєю суттю спрямовані на організацію досудового кримінального провадження. Вважаємо, що їх можна віднести до функції прокурора з організації проведення досудового кримінального провадження. Ця функція

здійснюється керівником відповідного органу прокуратури при призначенні процесуального прокурора у конкретному кримінальному провадженні. Якщо процесуальний прокурор не може здійснювати повноваження через задоволення заяви про його відвід, тяжку хворобу, звільнення з органу прокуратури або з іншої поважної причини, що унеможлиблює його участь у кримінальному провадженні, повноваження прокурора покладаються на іншого прокурора керівником відповідного органу прокуратури. У виняткових випадках повноваження прокурора можуть бути покладені керівником органу прокуратури на іншого прокурора цього органу прокуратури через неефективне здійснення прокурором нагляду за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування.

При цьому керівником органу прокуратури є Генеральний прокурор України, прокурор Автономної Республіки Крим, області, міст Києва та Севастополя, міжрайонні прокурори, прокурори міста, району, прирівняні до них прокурори та їх заступники.

Крім того, зазначена функція здійснюється Генеральним прокурором України, його заступниками, прокурорами Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя і прирівняними до них прокурорами при дорученні здійснювати досудове розслідування будь-якого кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування у разі неефективного досудового розслідування.

Серед процесуальних функцій прокурора нами названа функція прокурорського нагляду за додержанням законів органами досудового розслідування. Вона жодним чином не виходить за межі конституційної функції нагляду. Більше того, Генеральний прокурор України, перший заступник, заступники Генерального прокурора України, прокурори Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, прокурори міст і районів, районів у містах, міжрайонні та спеціалізовані прокурори, їх перші заступники і заступники при здійсненні нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування мають право скасовувати незаконні та необґрунтовані постанови слідчих і підпорядкованих прокурорів у межах строків досудового розслідування, передбачених у ст. 219 КПК України. Про скасування таких постанов повідомляється прокурор, який здійснює нагляд за додержанням за-

конів під час проведення відповідного досудового розслідування.

Право на подання апеляційної чи касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України чи за нововиявленими обставинами мають також незалежно від їх участі в судовому провадженні службові особи органів прокуратури вищого рівня: Генеральний прокурор України, прокурори Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя і прирівняні до них прокурори, їх заступники

Правом доповнити, змінити або відмовитися від апеляційної чи касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами наділяються Генеральний прокурор України, прокурори Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя і прирівняні до них прокурори, їх заступники. У судовому провадженні з перегляду судових рішень в апеляційному чи касаційному порядку Верховним Судом України або за нововиявленими обставинами можуть брати участь службові особи органів прокуратури вищого рівня.

Як у теорії, так і на практиці важливе значення має також визначення сутності процесуальної функції прокурора з підтримання обвинувачення. В юридичній літературі обвинувачення визначається як виражене у процесуальному акті твердження прокурора про вчинення конкретною особою кримінального правопорушення, передбаченого нормою кримінального закону, яке породжує обов'язок органів, що здійснюють правосуддя, розглянути питання про винність вказаної особи [19, 19]. Слід також пам'ятати, що прокурор підтримує обвинувачення в суді у всіх кримінальних провадженнях.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство та Закон України «Про прокуратуру» дають підстави стверджувати, що прокурор є простою стороною у кримінальному провадженні. Водночас він зобов'язаний ще й сприяти суду в постановленні законного і обґрунтованого рішення шляхом вжиття передбачених законом заходів до усунення будь-яких порушень закону, від кого б ці порушення не виходили.

Такі вимоги при виконанні функції підтримання державного обвинувачення повною мірою відповідають Рекомендації Комітету Міністрів державам – членам Ради Європи №Рес(2000)19. Цим документом передбачено, що на державного обвинувача крім підтримання обвинувачення покладається обов'язок «дотримуватись і здійснювати захист

прав людини, встановлених у Європейській конвенції з прав людини та основних свобод» [20, 202].

Функція підтримання прокурором державного обвинувачення закінчується з моменту винесення судом вироку. На наступних стадіях – апеляційного і касаційного перегляду вироків та перегляду судових рішень в порядку виключного провадження – прокурор доводить свою позицію щодо заперечення або підтримання судового рішення.

Таким чином, у Кримінальному процесуальному кодексі України серед прокурорів визначено керівників прокуратури, службових осіб прокуратури, прокурорів, які здійснюють прокурорський нагляд за додержанням законів органами

досудового розслідування, прокурорів, які здійснюють процесуальне керівництво та підтримують державне обвинувачення в суді. Структурний аналіз змісту їхніх процесуальних повноважень дає змогу виділити наступні процесуальні функції прокурора у кримінальному провадженні: функцію процесуального керівництва досудовим розслідуванням; контрольно-наглядову функцію за здійсненням процесуального керівництва; організаційно-контрольну функцію за проведенням досудового кримінального провадження; функцію підтримання обвинувачення; функцію доведення суду позиції щодо підтримання або заперечення судового рішення.

Список використаних джерел:

1. Доля Е. Уголовно-процессуальная форма и содержание уголовно-процессуальной деятельности / Е. Доля // Законность. – 2009. – №10. – С. 3–84.
2. Михайловская И.Б. Цели, функции и принципы российского уголовного судопроизводства (уголовно-процессуальная форма) / Михайловская И.Б. – М.: ТК Велби, Проспект, 2003. – 144 с.
3. Уголовный процесс: учеб. для вузов / под общ. ред. проф. П.А. Лупинской. – М.: Юрист, 1995. – 544 с.
4. Строгович М.С. Курс советского уголовного процесса / Строгович М.С. – М.: Наука, 1968. – Т. 1. – 468 с.
5. Савицкий В.М. Очерк теории прокурорского надзора в уголовном судопроизводстве / Савицкий В.М. – М.: Наука, 1975. – 383 с.
6. Ларин А.М. Расследование по уголовному делу: процессуальные функции / Ларин А.М. – М.: Юридическая литература, 1986. – 160 с.
7. Кримінальний процес України: підруч. / за ред. проф. Ю.М. Грошевого та доцента В.М. Хотенця. – Х.: Право, 2000. – 496 с.
8. Зеленецкий В.С. Функциональная структура прокурорской деятельности: учеб. пособ. / Зеленецкий В.С. – Х.: Харьковский юридический институт, 1978. – 78 с.
9. Долгова А.И. Прокурорский надзор в советском уголовном судопроизводстве: автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 / А.И. Долгова. – М.: ВНИИПП, 1969. – 22 с.
10. Шейфер С.А. О формах осуществления прокурорского надзора в уголовном судопроизводстве / С.А. Шейфер // Прокуратура в системе политических и правовых институтов общества. – М.: ВНИИПП, 1994. – С. 137.
11. Даев В.Г. Основы теории прокурорского надзора / В.Г. Даев, М.Н. Маршун. – Л.: Издательство Ленинградского университета, 1990. – 136 с.
12. Ларин А.М. Прокурорский надзор и руководство расследованием / А.М. Ларин // Социалистическая законность. – 1978. – №10. – С. 56–57, 255.
13. Чеканов В.Я. Прокурорский надзор в уголовном судопроизводстве / В.Я. Чеканов. – Саратов: Саратовский государственный университет, 1972. – 186 с.
14. Жогин Н.В. Прокурорский надзор за предварительным расследованием уголовных дел / Жогин Н.В. – М.: Юридическая литература, 1968. – 264 с.
15. Таджиев Х.С. Прокурорский надзор и ведомственный контроль за расследованием преступлений: вопросы теории и практики / Таджиев Х.С. – Ташкент: ФАН, 1985. – 182 с.
16. Строгович М.С. Курс советского уголовного процесса / Строгович М.С. – М.: Наука, 1970. – Т. 2. – 516 с.
17. Шадрин В.С. Обеспечение прав человека и роль прокурора в современном уголовном процессе / В.С. Шадрин // Права человека в России и правозащитная деятельность государства: сб. м-лов Всероссийской науч.-практ. конф. (12 мая 2003 г.) / под ред. В.Н. Лопатина. – СПб: Юридический Центр-Пресс, 2003. – С. 226.
18. Давиденко Л.М. Прокурорська влада: міф чи реальність? Чи відповідає вона принципам правової держави? / Л.М. Давиденко // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. – №7. – С. 38.
19. Крючко Ю.І. Проблеми підтримання державного обвинувачення у справах про навмисні вбивства / Крючко Ю.І. – Х.: ТОВ «Легас», 2000. – 248 с.
20. Щерба С.П. Прокуратура в странах СНГ: правовой статус, функции, полномочия / С.П. Щерба, Т.А. Решетникова, О.А. Зайцев. – М.: Экзамен, 2007. – 557 с.

Олександр ТОЛОЧКО

**ПРОЦЕСУАЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРОРА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ:
СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ**

Резюме

На підставі структурного аналізу повноважень прокурора у новому кримінальному процесуальному законодавстві сформульовано його процесуальні функції у кримінальному провадженні, їх правовий зміст та співвідношення.

Александр ТОЛОЧКО

**ПРОЦЕССУАЛЬНАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ ПРОКУРОРА В УГОЛОВНОМ ПРОИЗВОДСТВЕ:
СТРУКТУРНО-ФУНКЦИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ**

Резюме

На основании структурного анализа полномочий прокурора в новом уголовном процессуальном законодательстве сформулированы его процессуальные функции в уголовном производстве, их правовое содержание и соотношения.

Oleksandr TOLOCHKO

**PROSECUTOR PROCEDURAL ACTION IN CRIMINAL PROCEEDINGS:
STRUCTURAL AND FUNCTIONAL ASPECTS**

Summary

Based on the structural analysis of the powers of the prosecutor in the new criminal procedural law formulated procedural role of prosecutor in criminal proceedings, their legal meaning and ratio.